

НАШЕ ЖИТТЯ

UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE“

Ч. 32 (127)

АВГСБУРГ, 20. СЕРПНЯ 1947

РІК III

За консолідацію, проти демагогії

В „Українській Трибуні“ ч. 56 п. Осінський пише про консолідацію українських політичних сил. Із статті видно, що автор висловлює погляд цілої політичної групи, виразником якої є „Українська Трибуна“. Автор пише: „Тепер слово за українськими партіями, ми йдемо назустріч якнайдалі“.

Придивімося, як далеко і чи справді „найдалі“ хочуть вийти назустріч консолідації представники „блискучого відокремлення“. Але насамперед треба вяснити собі певні поняття.

Перш за все, про яку консолідацію мова? Коли ми хочемо мати організацію для забезпечення матеріальних та правових інтересів еміграції, то ми маємо свою еміграційну централю (ЦПУЕ), яка зосереджує в своїх руках нашу матеріальну, правну та моральну самодопомогу. Тут безумовно на місці вибори за всіма демократичними ознаками.

Але тут у нас мова про консолідацію національно-політичної думки і акції: про консолідацію політичних сил нашого народу для боротьби за самостійність і соборність. Оскільки першу консолідацію не можна здійснити „понад голови мас“, остільки другої не можна здійснити понад голови політичних груп.

А що нам пропонує п. Осінський? Він пише: „Жадної консолідації партійних угруповань понад голови мас і жадного нереспектування волі більшості цих мас!“ Підкресливши це речення товстим друком, автор Ленінським демагогічним способом продовжує: „Жадних поза лаштункових угод, жадних таємних ходів, жадної таємної дипломатії! А ясно і просто: все на очах народніх мас“.

Таке ставлення справи треба розглядати тільки як бажання ухилитись від консолідації. А тому що справа консолідації популярна, тому що наше громадянство просто вимагає консолідації політичних сил, — представники „блискучого відокремлення“ своє небажання пристати щиро і просто до українського демократичного національного фронту прикривають димовою завісою — потоком „найдемократичніших“ фраз. Отже вони не тільки не йдуть „якнайдалі назустріч“, але втікають від консолідації, зачиняють двері і вікна своєї хати, щоб не чути голосу нашого громадянства, що хоче і домагається консолідації.

Кожному українському патріоту мусить бути ясне, що консолідація для боротьби за незалежність і соборність може об'єднати всі творчі сили українського народу. Але для цього треба доброї волі. Цієї доброї волі декому рішучо бракує.

Чому панове з „Української Трибуни“ бояться консолідації? При-

чина ясна: провідники цих ново-явлених „демократів“ ще й досі міцно тримаються своєї старої тоталітарної віри, що, мовляв, всяка коаліція з іншими українськими угрупованнями для них недопустима, бо, бачте, як учив їх свого часу Донцов, це могло б обезкровити „безкомпромісовий“ і „непримирний“ бойовий порив. Тому групові інтереси у них увесь час панують над інтересами загально-національними. З окрема стаття п. Осінського — це жалюгідна ілюстрація того, що ця група свої партійні потреби й вигоди ставить понад усе! Цим пояснюється, що свого часу вони були вступили до Контактного Українського Комітету, а потім незбаром із нього вийшли. Тепер вони знову нібито „щиро“ бажать порозумітися з іншими українськими партіями, але... при умові, що таке об'єднання буде здійснене шляхом загального голосування чи плебісциту цілої еміграції. Мовляв, хто дістане найбільше голосів, той буде мати найсильніше представництво в еміграційному політичному осередку.

Але все це крутіські демагогічні фрази. Бо в дійсності ці псевдо-демократи не бажать ніякої консолідації, ніякого справжнього плебісциту. Вони добре розуміють, що загальне голосування, в умовах вільної агітації і пропаганди могли б скінчитися для них повною катастрофою: ті самі маси, які ніби їм „довіряють“ і „йдуть за ними“, в інших обставинах, живучи не в таборах, сказали б їм своє рішуче слово. Відома ж загально річ, що т. зв. бандерівці тримають масу в послузі головно страхом, корупцією, підступом, обманом та демагогією. „Свобода людини“ — це

тільки пуста фраза без змісту в їх устах. Вони такі ж, як і були перед цим, і готові задушити вільне слово, вільну думку, вільний рух, де тільки це побачать. Більшої ненависти, як ми бачимо в таборах щодо цих „нових панів“, тяжко собі уявити. Що за ними стоять деякі безхребетні „поплентачі“ і „прихвостні“, щоб бути з їхньою ласки біля таборового „жолоба“, — це ще не вияв демократизму. На таких „поплентачах“ стоїть кожна диктатура. Тому то це орудування „волею мас“ і „демократизмом“ з боку переконаних противників демократії мусимо засудити як нікчемну демагогію, свідоме запаморочування голови наївним людям.

„Демократи“ з „Української Трибуни“ знають добре, що в наших еміграційних умовах ніяке загальне голосування політичного характеру взагалі неможливе, з чимин від нас незалежних. Тому, щоб зкрити перед масами свої справжні наміри, вони пробують затуманювати людям голови пропагандою демократичного голосування. Точнісінько так, як ті тоталісти на Сході, що проголошують „найдемократичнішу“ конституцію з тією лише метою, щоб ще міцніше тримати в своїх руках панування над залюканою, несвідомою масою.

Одноруді п. Осінського вважають, що за допомогою такого свого маневру їм пощастить і далі „держати монополію політичного керівництва українським життям“, як вони про це пишуть у своїй скандальній брошурі англійською та французькою мовою п. з. „Незалежна Україна“. Тому вони свої диктаторські наміри прикривають „найдемократичнішою“ фразеологією.

(Закінчення на 2 стор.)

Віктор Кравченко (праворуч), бувший комуніст, видав в Америці книжку — „Я вибрав свободу“. З ним Парнелл Томас, голова конгресової комісії для боротьби з не-американською діяльністю та советським шпигунством. Кравченко затуляв обличчя перед фотографами.

ІЗ ФІДІОТІК

* Останнім часом в Туреччині спустилися два літаки з цивільними і військовими румунськими втікачами.

* Біля Парижу розпочалося пластове джемборі, яке триватиме до 18 серпня.

* Згідно з повідомленням югославської телеграфної агенції в Долішньому Шлезьку припинили свою діяльність місцеві станиці селянської партії — Станіслава Міколайчика.

* В Італії створилася нова політична партія під назвою „Націоналістична Партія Італії“. Члени її складаються переважно з бувших фронтовиків. Ціллю партії є розв'язання граничних проблем і повернення Італійських колоній.

* Президент Трумен, на запрошення бразильського уряду, має прибути в кінці серпня або на початку вересня до Ріо де Женеїро на 3 дні відвідати. Як „ЮН“ повідомляє, президент Трумен правдоподібно братиме також участь в панамериканській конференції, яка відбудеться в Ріо де Женеїро.

* Аلبанський парламент позбавив дев'ятьох послів парламенту, посольських прав, тому що вони наче б то перебували у зв'язку з військовими злочинцями і приготували змову проти альбанського уряду.

* Генеральний секретар ООН Тригвеллі розіслав 55 членам ООН проект бюджету на 1948 р. на суму 39.503.782 доларів. Бюджет на 1948 р. є на 11 мільярдів вищий ніж в попередньому році.

* Рада Безпеки постановила на своєму засіданні покликати підкомісію, яка б опрацювала компромісову пропозицію в Балканському питанні.

* Як повідомляє „Дене“ в північній і центральній Греції, зокрема коло югославського і турецького кордонів, тривають уперті бої. В Алібанії біля кордону зосереджуються альбанські війська. Міцні повстанці з'єднання знаходяться тільки 175 км. від Атен. Повідник повстанців „генерал Максідос“ закликає таємною радіовисильною до вбивства трьох грецьких міністрів.

* Високий старшина американського генерального штабу заявив, що їхня армія вбачає у своїх окупаційних військах в Німеччині і Австрії в першу чергу охоронців ладу у цих обох країнах, а не оборону їх від будь якої закордонної держави в Європі.

* Австралійський представник міжнародного трибуналу військових злочинців Сер Віл. Веб заявив, що підсар Японії Гірогіто так само як і колишні японські міністри винен у тому, що японія приступила до війни.

Індія незалежна

Лондон. 15. серпня закінчилося 190-річне панування Англії над Індією. 400 мільйонів населення Індії вступило в нове життя. В Індії вперше піднято національний триколовий прапор. Успішно закінчені розмови про поділ Індійської армії. Вона буде підпорядкована одному головнокомандувачеві, якому допомагатиме Рада оборони. Генеральним

губернатором Індії призначено теперішнього віцекороля Індії лорда Маунтбеттена. Пандит Негру став прем'єр-міністром і міністром закордонних справ. Генерал-губернатором Пакистану призначено Алі Джіннага, провідника магометан. Генерал-губернатори залишаються на своїх постах до 31 березня 1948 року, себто до ухвалення конституції.

Американський протест в Угорщині

Б у д а п е ш т. — Американський уряд вислав третю протестаційну ноту до Угорщини проти арештування американського громадянина Степана Туранського. Туранський був заарештований 4 серпня угорською поліцією безпеки і був два дні під арештом за „антидемократичні і антикомуністичні висловлювання“. Після опущення Угорщини в Парижі Туранський скаржився на брутальні поводження з ним угорською поліцією у в'язниці. Угорська поліція, щодо своєї брутально-

сти, перевищує советську поліцію. 90% угорської людности ставиться вороже до комуністів.

СУД НАД ПОЛІЦІЯНТАМИ

Більше ніж 170 осіб колись приналежних до 9. Поліційного Резервового Баталіону, оскаржені були советським військовим судом в Берліні в замордуванні 97.000 советських і польських громадян, та другі тяжкі злочини. Суд засудив їх на кару позбавлення волі від 10 до 25 літ.

За консолідацію, проти демагогії

(Закінчення)

Чи можна розглядати еміграцію за правильне, рівномірне представництво цілої української нації? Чи ціла Україна у однаковій мірі заступлена на еміграції?

Всі знають, що еміграція — це явище більш-менш випадкове. Чим далі на захід України, тим більше німці мали змоги наших людей вивезти, або самі наші люди мали більшу змогу емігрувати. Південна Україна на чужині мало заступлена, зовсім не заступлена Одещина і вся т. зв. Західно-Українина, що була під румунською окупацією. Не заступлена так само із східних земель Кубань і зовсім мало Донбас. Із північних земель трохи заступлений лише Харків, але не Чернігівщина і Слобожанщина. Центральні українські землі таксамо мало заступлені. Переважна частина нашої еміграції — це люди із західно-українських земель (Поділля, Волинь, Галичина). Тому, коли б ми навіть прийняли демагогічну пропозицію п. Осінського щодо всенароднього голосування серед нашої еміграції, то чи це було б згідне з принципом соборності і чи було б демократичним, щоб про долю України рішали три її провінції?

Слід сказати, що свого власного ніби політичного центру (УГВР), ці „найдемократичніші демократи” не тільки не дозволили „масам” вибирати, а навіть ці маси (понад голову яких ніби нічого не має рибитися!) не знають, хто там власне є, не кажучи вже про те, що вони не знають, хто тих „представників” туди вибирав, коли, де і за яким „західно-демократичним ключем”?

В західно-європейському світі власне так водиться, що навіть в умовах нормального життя на своїй власній території справи політичні рішення політичні організації, і зовсім нічого недемократичного тут нема, бо кожний громадянин, що хоче мати якийсь політичний вплив, може вступити до будь-якої політичної партії. Тим більше на еміграції з зазначених причин нема іншого способу для об'єднання національно-політичних сил, як тільки шлях взаємного порозуміння між політичними групами на певних паритетних засадах. Всі національно-політичні осередки різних народів на еміграції власне збудовані таким, а не яким небудь іншим

способом. В Чехо-Словаччині навіть за незалежної держави між двома світовими війнами існувала Національна Рада, з рівним представництвом усіх політичних партій. Там знали, як відповідати на демагогічні виступи, подібні до п. Осінського. Раз 1919 року до резиденції першого президента нової Чехо-Словацької республіки проф. Масарика прийшла юрба, загітована комуністами, і вимагала „найдемократичніших законів”. На це Масарик відповів: „Панове, я звик політичні справи вирішати з організованими партіями демократичним шляхом у парламенті. Не на те я борюся чотири роки за кордоном за самостійність, щоб тут вирішати важні проблеми з випадковою юрбою. Отже — до побачення, прошу вас спокійно розійтись”.

Отож і в нас на еміграції має так бути, щоб у політичній боротьбі мали провід політичні організації. Але які? Чи може якась група сказати, навіть коли б вона репрезентувала справді більшість нашої сучасної еміграції, що вона тим самим репрезентує більшість нашої нації? Чи може, наприклад, апостольський візитатор о. Вояковський твердити, що 60% українців — це католики, бо ж на еміграції так є? Ні, цього йому і в голову не приде твердити.

А деякі наші „політики”, бачте, так роблять. І роблять це на основі тільки їм самим відомої „статистики”. Бо ж справді: серед нашої еміграції ще ніде не були переведені політичні вибори, а навіть якби такі були, то творчо думаючи українські політичні угруповання ледве чи відважилися б за сьогоднішніх умов на чужині вести політичну боротьбу так, як могли б це зробити дома. У всякому разі ми добре знаємо, що та група, за якою стоїть „Українська Трибуна” — в Україні не має ніяких виглядів на майбутнє. Нічого їм не допоможе ані їхня „революційна”, ані „демократична” фразеологія! Проте ми не відмовляємося від політичних розмов навіть з цими людьми, хоч знаємо їхні тяжкі помилки, страшні гріхи і теперішні тенденції. Ми все ж хочемо вірити в людський здоровий розум та патріотизм.

П. Осінський пише у тій самій статті, що ми лише „приглядаємось”, а тільки вони самі борються

за незалежну Україну, але це треба вважати за вияв буйної фантазії п. Осінського. Легко „боротися зі зброєю в руках” у мюнхенських каварнях і робити „політичні інтереси” на крові і муках тих мас, що борються в Україні. Не робимо з цього ніяких ілюзій: коли ворогові треба, він сам не раз провокує народні маси на виступи, щоб їх обезкровити. А те, що сталося на польсько-українським пограниччі, кожний розважний чоловік зрозуміє: наших людей силою переселяють з рідної землі, отже вони бороняться, як можуть. Тільки наївні люди, або політичні спекулянти можуть із цього робити далекосяглі висновки. Неправду пише п. Осінський, мовляв, „соціалісти обмежуються на осудах тієї за керівництвом українських націоналістів-революціонерів веденої боротьби”. На наш погляд боротьба народу за свої права свята і оправдана, але нічим неоправдана політична спекуляція на народній крові, неоправдана брехлива пропаганда „вождів”, що сидять за кордоном і намагаються збити партійно-політичний „капітал” неправдою, немов то вони „керують” самообороною народних мас в Україні. Нехай ці люди будуть скромніші і не стають на котурни, бо легко можуть упасти і собі в'язи зломити...

Діячі „блисучого відокремлення” схильні самі себе обманювати надією, що чужинний світ між українцями шукає контрагента, і що вони таким контрагентом можуть бути. Даремні ілюзії! Чужинний політичний світ, якщо схоче з українцями говорити, то поважно розмовлятиме тільки з такою організацією, що репрезентує сконсолідовані українські політичні групи, які без застережень і безумовно стоять на демократичних позиціях. Ізолювана група з монопартійними тенденціями, які б не були її „успіхи” навкруги таборової „каші”, не може сподіватися прихильного відгуку в світі. З нашого загальнонаціонального погляду шкода тих грошей і тієї енергії, яку „бандерівці” витрачають на цю Сизифову працю. Краще таки було б відмовитись від диктаторських тенденцій і об'єднаними зусиллями прямувати до здобуття того, що для нас усіх є спільне і святе.

Якщо ж, однак, ця група і тепер відмовляється йти спільним шляхом, то не треба гаяти часу на розмови й дискусії. В інтересах української справи потрібно, щоб решта політичних груп продовжувала свою конструктивну консолідаційну працю. Чим швидше це буде доведено до кінця, тим краще для справи. Безсумнівно, головню через саботаж справи консолідації панамі з „Української Трибуни” за ці два роки не осягнуто тієї єдності української національно-політичної думки, якої вимагають життєві інтереси нашої нації. Тому далі чекає, що ці безвідповідальні люди на решті стануть справжніми демократами і приєднаються до лояльної співпраці з іншими українськими політичними угрупованнями, було б з національного погляду просто нічим не оправданим злочином.

Досить нам безвідповідального політичного примітивізму! З цим явищем в нашому політичному житті треба рішуче боротися. До політичної консолідації широго демократичного українського фронту дійдемо, незалежно від дитячих вибриків діячів „блисучого відокремлення”.

Як в Америці уявляють собі господарський план Молотова: Росія тримає на прив'язі своїх підлеглих союзників

Чистка в советській зоні

Як повідомляє лондонський часопис „Ньюз Кронікл” в советській зоні Німеччини відбувається „маленька, але значна чистка” серед советського адміністративного апарату. Знято з посад і відкликано до Москви співробітників маршала Соколовського, політичного радника Семьонова, першого заступника Соколовського генерала Курочкина і начальника генерального штабу генерал-полк. Дратвіна. Кореспонденти заявляють, що деякі військові губернатори советської зони втратили довіру в советського міністра внутрішніх справ маршала Берія і будуть відкликані. Цивільному советському апарату закидають, що він винен в непопулярності комунізму в Німеччині.

Америка -- Італія

В одній американській газеті недавно була вміщена карикатура: з одного боку стоять советські гармати під командою Молотова; по другій стороні стоїть Трумен і дає італійцям долари. Американцям удалося усунути комуністів із італійського уряду. Америка дала зрозуміти, що поки в італійському уряді засідатимуть комуністи, доти Америка не буде мати довіри до такого уряду і не даватиме Італії потрібної допомоги. Тепер Америка щедро допомагає Італії. Напр., американський уряд не тільки дає нові грошові позики і матеріальну допомогу Італії, але також має скасувати італійські борги Америці в сумі 540 мільйонів доларів.

Рішуча мова Америки

14. серпня в Раді Безпеки, що засідає в Америці, в місті Лейк Саксес, американський делегат заявив, що нема надії домовитися з урядом СРСР у справі Греції. Мир, через події в Греції, загрожений „дуже поважно”. При цій американській представник додав, що американський уряд не буде терпіти, коли незалежність і самостійність одного з членів Об'єднаних Націй буде в небезпеці. США не будуть тим задоволені, що один із членів Ради Безпеки (СРСР) накладає своє „вето” (заборона). Якщо праця Ради Безпеки не вдасться, то питання мусить бути передане Загальним зборам ООН. Американський делегат запропонував резолюцію, що обвинує Албанію, Болгарію і Югославію за порушення миру. Він вимагав, щоб ці держави перестали піддержувати повстання в Греції, і щоб слідча комісія дала вела свою працю на Балканах. 16. вересня відбудеться Загальні збори ООН (представники 55 держав).

Чистка „Укр. Щоденних Вістей”

„Українські Щоденні Вісті” в Нью-Йорку підлягають чистці Американського Конгресового Комітету проти американської діяльності. Комітет зібрав уже відомості, що „Українські Щоденні Вісті” подають з Москви ще від 1944 р. статті, які поширюють советський уряд в Америці для своєї пропаганди і які шкодять американському уряду і народові.

Цю газету підтримують комуністи та міжнародна комуністична організація, яка має підтримку советського уряду. Редактор газети Михайло Ткач. Советський уряд не дозволив йому видавати свою рідню в Настасові біля Тернополя, коли він був на слов'янським з'їзді в Београді.

Безін каже до озброєного голляндця, що воює в колоніях: „Не поспішай, ти спізнешся на сто років”.

КОРОТКІ ВІСТКИ

* В Софії розпочався процес проти провідника болгарської партії Петкова. Болгарська влада відмовила дипломатичним представникам Англії й США бути присутніми на процесі. Петкова обвинувачують в протиярдовій змові і організації підпольного руху. Петков не визнає себе винним.

* Уряд США проєктує запровадити від жовтня ц. р. контроль на вивіз американської сталі.

* Прем'єр еспанського еміграційного уряду проф. Льюїс з цілим кабінетом подався до димісії. Президент Баріо доручив Льюїсові створити новий еспанський еміграційний уряд, але без участі комуністів.

* Індонезійський уряд відхилив пропозицію США стати посередником між Голландією та Індонезією. Республіканці вимагають, щоб таким арбітром стала комісія ООН.

* Румунський парламент постановив позбавити посольських прав 33 послы забороненої румунської національної селянської партії. Щоб заповнити 33 посольські місця в парламенті будуть переведені в Румунії нові вибори.

* Совети несподівано видали дозвіл в'їзду 31 закордонним кореспондентам. Вони при кінці місяця відіуть на Угорщину, де мають відбуватися нові вибори до парламенту.

* Прохання Ємену про прийняття в члени ООН підтримали всі члени Ради Безпеки. Дев'ять інших прохань про прийняття в члени ООН відкинуто Радою Безпеки або через Советське вето.

* Головний редактор часопису „Діє Нос Пайтун” Ганс Волленберг зложив свої редакторські обов'язки, бо він не погоджувався з персональною політикою американської військової влади. „Діє Нос Пайтун” виходить два рази на тиждень, як урядовий орган американської військової влади в німецькій зоні для американської, англійської і французької зон і з надзвичайним виданням для м. Берліну. Газета до тепер мала наклад 1.250.000 примірників, всьому часу він ще має бути збільшений на 100.000 примірників. Функції головного редактора тимчасово виконує Макс Кравс.

* До Братислави прибуло з Советського Союзу 200.000 тон збіжжя, як перша частина достав для Чехословаччини, згідно заключеного недавно торговельного договору між СССР і Чехословаччиною.

* Король Норвегії Гаакон VII святкував 75 річницю свого народження.

* Згідно повідомлення головної квартири американської армії, 7 серпня прибула до Мюнхену комісія палестинського комітету ООН. Комісія має оглянути жидівські табори в американській окупційній зоні Німеччини і Австрії.

* Заступник американського головнокомандуючого в Європі ген. Гюбнер повідомив що при кінці серпня в американській зоні Німеччини відбудуться маневри американської армії. Маневри не мають жадного політичного значення, лише учбові. В советській окупційній зоні також відбуваються подібні маневри.

* Керівник відділу англійського міністерства закордонних справ для справ Німеччини лорд Некегенг виступив в Вищій палаті за промовою в якій він гостро критикував уряди держав східного блоку, опановані комуністичною меншістю. Він підкреслює, що уряди Румунії, Болгарії і Угорщини систематично стараються настрашити і послабити селянські опозиційні партії, не зважаючи на те, що ці партії репрезентують велику більшість населення цих країн. Комуністи здобули в цих країнах таку владу, яка жадною мірою не відповідає відсотковому співвідношенню голосуючих. Становище в цих країнах не відповідає англійському поняттю демократії.

* Австралія вступила в члени Світового Банку, як 45 держава.

* Фабрики 1. Г — фарбендіустрії, — Ливеркузен, Вуперталь, Крефельд і Дормаякі знаходяться під англійською контролю, змінили назву фірми на фарбен — Баєри.

* Китайські урядові війська перейшли трьома групами в наступ з метою звільнити від комуністів великий трикутник Пейпен-Тензінь-Парін.

* Американський головнокомандувач в Австрії генерал Клейс подав советському командуючому в Австрії ген. Курасову офіційний протест проти захоплення австрійського нафтоперегоного заводу в Льобаві.

* Заступник голови угорської партії Свободи Вінцент Нодь, що недавно заявив про бойкот його партією виборів, утік рятуючись від арешту.

* Колишній прем'єр Угорщини Нодь у виголошеній ним в США радіопромові вимагав негайних у Східній Європі, заходів проти комунізму „поки він не підкрився до американських берегів”.

Політичний огляд

„Бочка з порохом”

В одній американській газеті недавно була вміщена карикатура: бочка з порохом літає в повітрі; руки по цей і по той бік гори підкидають бочку; на бочці напис: „Грецька бочка з порохом”.

Балканські країни давали вже не раз у новій європейській історії привід до воєнних конфліктів. Документи свідчать, що сербські політичні провідники (Пашич і ін.) хотіли викликати велику війну 1914 р., бо сподівалися цим способом вирішити питання об'єднання Югославії. Тепер у справі грецької справи стоїть глибше: Москва прямує до Егейського моря, але на перешкоді стоїть Греція. Балканські держави і їх політика супроти Греції — це міст для походу московського імперіалізму на південь. Загрожена Греція звернулася до турецького уряду з проханням військової допомоги проти т. зв. партизанів, що приходять у Грецію з Болгарії, Югославії та Альбанії. Участь Туреччини в боротьбі проти комуністичних партизанів ще збільшує небезпеку на Балканах. Рада Безпеки збирає матеріали про події на грецьких кордонах. Коли б була добра воля у всіх держав, то ця справа була б уже давно вирішена. На жаль, не всі держави мають добру волю.

Грецький міністер закорд. справ Цалдаріс, що перебуває тепер у Вашингтоні, звернувся до американського уряду з проханням — дати негайно матеріальну допомогу Греції. Цалдаріс просить зокрема 300 тисяч рушниць для грецької армії.

Англійська криза

Наслідки другої світової війни ще й досі помітні в Англії. Англія в час війни мусіла напружити всі свої сили, щоб не загинути під натиском Гітлера. Це ослабило господарство і фінанси імперії. Соціалістичний уряд Англії не хоче позичати грошей в Америці, бо бажає, щоб Англія була в своїх фінансах

незалежна. Щоб цього досягнути, треба більше працювати і менше споживати. Англія живе головним привезеними харчовими продуктами. Тому зменшення довозу може зменшити також англійський експорт у ті країни, що з ними Англія веде торгівлю. Щоб збільшити англійську продукцію, англійський уряд задумує зменшити армію, а для рівноваги фінансів забороняє ввозити з чужини різні товари. В Англії лишається карткова система. Міністри звертаються до патріотизму своїх громадян, кличуть робітників працювати більше. Нема сумніву, що Англія, переживши страшне напруження в війні, переборе й цю господарську кризу.

Англія і Єгипет

Карикатура, що її містимо в „Н. Ж.”; показує різницю політики Англії та Голландії в колоніях. Добра традиція англійської політики полягає в тому, щоб не загострювати відносин, а шукати порозуміння з противником. Єгипет під англійською владою дозрів до незалежності. Тільки частина єгипетської землі (дельта Нилу та Суецький канал) знаходяться під англійською окупацією. Супроти цього протестують Єгипетські патріоти. Щоб задовольнити почуття єгиптян і прихилити їх на свій бік, англійські військові чинники рішили 9. серпня очистити Єгипет від свого війська. Оборону Суєзу має взяти на себе Єгипет. Само собою, в наш вік атомової бомби не рішає величина окупованої території. Для Англії вигідніше мати в Єгипті щирого приятеля і союзника, а не знервованого і ображеного „підданого”.

Еспанські справи

1935—37 р. йшла в Еспанії жорстока громадянська війна. Фашистський уряд ген. Франка піддержували військом і зброєю Гітлер і Муссоліні. Уряд республіканський мав допомогу з демократичних

країн та з СССР. За громадянської війни поволі збільшився вплив комуністів у республіканському уряді. Коли цей уряд опинився на еміграції, то в ньому засідали поряд з демократами і соціалістами також комуністи. Так було аж дотепер. Цими днями помітно зміну в політиці еспанського республіканського уряду, що перебуває у Франції. Голова уряду, соціаліст Льюїс заявив, що участь комуністів в еспанським еміграційним уряді може пошкодити зносинам з Америкою. Президент республіки, за прикладом Італії, пропонує утворити уряд з членів республіканської партії. Кандидатом на голову уряду називають республіканця Хіралю.

* У Франкфурті над Одрою померла дружина останнього німецького цесаря Вільгельма II, Герміна принцеса Шенайх Каролат на 59 році життя.

КОМУНІКАТ

Для духовно-релігійної й моральної та, позмозі, матеріальної опіки над вірними Католицької Церкви в часі переселювання та поселювання покликав Святіший Отець Папа Пій XII особну Понтифікальну Еміграційну Комісію. З доручення цієї Комісії повстав у Мюнхені під проводом Впр. о. Апостольського Візитатора Ніколая Вояковського Ватиканський Український Еміграційний Комітет, зложений з представників духовенства та світського громадянства, який по узгодненні напрямних праці з українськими центральними допомогими та переселенчими установами приступив до діяльності. В терені діятимуть під проводом ОО. Деканів і місцевих Душпастирів Деканальні Відділи Комітету та Душпастирські Станції Комітету, які переведуть для підготовки найбільш раціональної допомоги реєстрацію вірних.

Мюнхен, 31. липня 1947.

З Канцелярії Апост. Візитатури
о. Михайло Левенець
Канцлер

Вражіння з Росії

Кореспондент „Тайм енд Тайд” пише:

Люди там від природи дружні й приязні, особливо до чужинців, коли їм дозволяють вийти в контакт з ними. Акредитовані журналісти, ми розглядали, як особа більш або менш офіційні, як справжні урядовці. Ми їздили і жили так, немов би ми були частиною англійської делегації, користалися всіма дипломатичними привілеями, включно з дипломатичним курсом обміну грошей — 48 крб. на 1 ф. стерлінгів, замість 24-х.

По дорозі додому, коли наш потяг в'їхав на Берестейську станцію, місцеві селяни, вигнані з перону до станційних почекалень, дивилися на нас, притулюючи нос до скляних дверей. Ми були для них одночасно „урядовцями” і „чужинцями”. Тим не менше, нам вдавалося зав'язати дружні стосунки з російськими і польськими жовнірами і російськими залізничниками, при чому було багато доброї волі й доброго гумору з обох боків.

В Москві панувала безмежна ввічливість. Як чужинцям, нам дозволялося заходити до sklepів повз людей, що стояли в довгих чергах. В готелі „Москва” прислуга, адміністрація і телефоністи були вишукано ввічливі, як при королівському дворі. Але відчувалося, що всюди були певні межі, і ця ввічливість не мала перспектив до дальшого розвитку у дружні відносини. І в цей самий час через „залізну завісу ввічливості” було важче перебратися, ніж під час відвертих військових дій. Але кінець кінцем ми звикли і змогли влаштуватися. Ми зуміли планати і щиро полюбити росіян, і я гадаю, що вони нас також.

Найбільш разючий факт в Сов. Росії — це те, що вона не безкласова країна, там нема безкласового суспільства. Треба віддати справедливість со-

ветським керівникам, — вони не заперечують цього.

Це лише наші „товариші” мріють про безкласове суспільство і агітують наших робітників.

В Росії знищений капіталізм, але не класи. Вища класа складається з керівників комуністичної партії, членів вищого урядництва, вищих чинів армії, керівників промислових конпернів, урядовців НКВД, письменників, артистів, танцюристів балету, режисерів театру і кіна, вчених і т. п. Далі йдуть робітники й інтелігенти, що одержують найвищі харчові пайки, але інтелігенти дістають додаткові пайки жирів, м'яса, молока, овочів, чого робітники не мають. Ще далі йдуть службовці та інші дрібні робітники не фізичної праці, що одержують менші раціони. На найнижчому ступні знаходяться непрацюючі і непрацевдатні, до них належать і хатні господині, оскільки вони не мають іншої праці.

Платня коливається від 70—80 крб. некваліфікованого робітника до тисячі і більше кваліфікованого і висококваліфікованого. Точного порівняння з Англією зробити цілком неможливо, бо робітники, що виробляють більше норми, користуються спеціальними привілеями. В Советському Союзі панує погляд, що проти нього борються наші тред-юніони, і перевиконання норми не зустрівачуть, як у нас, презрством, як зраду товаришів, а всебічно заохочують за допомогою нагород і старанної системи відзнак, з яких найбільшому є авання „Героя Советського Союзу”.

Тут можна знайти різні типи крамниць, починаючи від картюкових, де люди стоять без кінця в чергах, кінчаючи комерційними, де можна купити все, без карток, в малих кількостях, за дуже високу ціну. Існує також вільний ринок. Ціни всюди теж різні. У військовій крамниці, наприклад, звичайний сол-

дат, — (різниця між його платнею платнею генерала значно більша, ніж у нас,) мусить платити за ту саму річ більше, ніж генерал. Це пояснюють тим, що генерал дає більше користі державі і потрібніший для неї.

На вул. Горького і по боках П (вона грає роллю нашого Пікаділлі), на площах поблизу Кремля — існують бари та ресторани, що користуються увагою і підтримкою тутешньої верхівки. Але коктейль коштує там 75 крб., обід на двох по 500 крб.

Платня за мешкання накладає менший тягар на громадянина Советського Союзу, ніж на нашого. Вона становить лише 10% прибутку пересічної, але житлова криза значно більша, ніж у нас.

Перевагу при будівництві мають — за порядком назв — фабрики, державні урядові будівлі, театри та інші культурні інституції і на останньому місці — житлові будинки.

В житті тут вирізняються два основних факти, перший — це жорстокі поневірня для населення, поневірня, в порівнянні з якими наші власні обмеження й тягарі здаються розкішшю. Цей стан викликаний постановою уряду про підпорядкування виробництва споживчих товарів відбудові важкої індустрії згідно з новим п'ятирічним планом. Друге — це загальний і суцільний поліційний затиск, відчуття „всюди-сюди” НКВД, ланцюгового пса партійної диктатури, що керується 14-кою з Кремля.

Після цього короткого перебування в Москві для звіту про недавню конференцію 4-х я повернувся додому з переконанням, що не може бути жадного довготривалого, основаного на взаємному розумінні договору між Советським Союзом і Великобританією, якщо під ним розуміти взагалі весь західний світ. Бо перешкоди, викликані засадною різницею в політичній філософії, загальній ментальності і підставових, основних цілях — занадто великі.

...В советських методах міжнародних зносин дуже багато спільного з циганською торгівлею кіньми. І добра части-

Андрій Гарасевич

(Замість некрологу)

Зродились ми великої години
З пожеж війни із полум'я вогнів,
Кормив нас біло по втраті України,
Плавав нас зніт і знів на ворогів.

Ці слова характеристичні для цілої генерації, що до неї належав бл. пам. Андрій Гарасевич; характеристичні вони в якнайбільшій мірі і для нього самого. Можна не погоджуватися з ідеями, що в них зростає наша молода генерація між двома світовими війнами, — можна не погоджуватися з шляхом, яким ця генерація йшла до своєї мети, але не можна не визнати, що для найкращої частини молоді це був святий шлях, в ім'я якого вона зреклася всіх вигод і приємностей особистого життя.

Бл. пам. Андрій Гарасевич належав без сумніву до найкращих. Не посадами, що їх він займав, не ролюю, що її він відіграв, чи міг відіграти відповідно до своїх здібностей, а своєю безкорисною посвятою і абсолютною відданістю та вірністю справі.

Але чим далеко не обмежується його характеристика. Навпаки! Велика більшість його товаришів, а їх він мав дуже багато, може здивуватися, що тут поставлено цю його рису на перше місце; тим більше що сам він про ці речі говорив надзвичайно рідко — все це було для нього самозрозумілим. Для своїх товаришів, він був відповідно до їх замислювання чи музику, чи поетом, чи літературознавцем, чи туристом альпіністом, чи нарешті веселим, безтурботним товаришем — і лише для небагатьох одночасно всім.

Та ким би він в даний мент не був, він був завжди цілим своїм еством тим літературом, музикою, альпінізмом... через те він багатьом видавався однобічним, в той час, коли він був у своїх замислюваннях надпересиченим. Захоплення в даний мент чимсь одним давало йому можливість віддатися тій речі цілком, не розпорощуючися; в цьому лежить таємниця його успіхів у різних ділянках; в цьому лежить і трагедія його передчасної смерті.

Оцінку його діяльності треба буде подати окремо, бо вона надто вже різноманітна. Порівнюючи найлегше оцінити його поетичну творчість при наявності друкованої збірки сонетів (Прага—1940) і великої кількості віршів, друкованих у різних виданнях на Україні і на еміграції. Тут бл. пам. Андрій Гарасевич займає почесне місце.

З літературознавчих праць заслуговує на увагу зокрема його розвідка про поезію Г. Маланюка, досі найгрунтовніша критика одного з найбільших поетів сучасності (лишилась в рукописі).

на також запозичена від східного „базару”. Наприклад, Кремль бажає допомогати своїм союзникам і сателітам. Він так завжди робить, постачаючи їм знаряддя, згідно з союзовими інтересами. Але коли виходить, що інтереси „друзів” мусять бути поставлені на першому плані, то цим друзям доводиться лише довідатися, що їх справа була раптово залишена їх союзовим підтримувачем. Таким чином, на Паризькій конференції минулого року Молотов підтримував Югославію в справі Трієсту, до 11 години. В кінці, проте, він пішов на компроміс з союзниками, бо не в союзових інтересах було захищати союзову позицію до розриву з іншими великодержавами.

Коли ж мова йде про стратегію, то проблема стає ще складнішою. Життєвим питанням стає тоді — чи пояс держав сателітів („зона безпеки”, як її називає Росія), не може одночасно бути і трампліном до політичної експансії на Захід, на Близький, Середній і Далекій Схід. І чи не домішалося до цього дещо з старого традиційного російського експансіонізму, пам'ятки царських часів?

Тяжко відповісти з певністю на це питання, але можливість додатної відповіді не може бути цілком виключена. Згідно з розповсюдженим уявленням можливою союзовою ціллю з'являється перенесення союзового впливу на всю Німеччину і підкорення Франції шляхом схвалення її до спілки. Створення Московською соціалістичної партії єдності в Німеччині, її маніпуляції руками комуністів у Франції дають підставу цій справі. Бо ми мусимо признати, що ролі компартій в усіх країнах світу не полягає тепер вже в готуванні світов. революції. Це відійшло в минуле разом з Троцьким і троцькізмом. Сьогодні комуністичні партії всюди — це авангарди і зовнішні пости союзової держави і союзового імперіалізму.

(Тайм енд Таїд*)
за червень

пису). Його туристичні досягнення, що поставили його між найкращих альпіністів, знайдуть без сумніву оцінку з боку його товаришів „Вапманів”. Одначе хто зможе відгукнутися на його так мало знану музичну діяльність? А в цій ділянці він був не лише добрим виконавцем, але й самостійним композитором (в дусі класичної музики, що її покійний так дуже любив).

Ще будучи гімназистом, Андрій Гарасевич розвивав усі свої замислювання, що їх пізніше вже лише удосконалював. Його світоглядом — політичні переконання формувалися під впливом боротьби з москво-чехо-мадярофільством на Карпатській Україні. Любов до туристики й альпіністики розвинула в ньому пластове виховання, його літературний шлях формувалася під впливом відомого критика М. Мухіна. Музикою захопився покійний під впливом відомої клявіристики С. Дністрянської, що її учнем він був довгий час.

Андрій Гарасевич народився 13. серпня 1917 року у Львові, звідки після за-

кінчення війни переїхав разом з батьками на Закарпаття, де одержав нижчу і середню освіту в Хусті й Ужгороді. Після матурії 1937 році переїхав до Праги, де студював спочатку право, а пізніше улюблене мовознавство в чеському університеті.

Переїхавши на другу еміграцію, перебував у таборах в Карлсфельді й Берхтесгадені, де брав активну участь у місцевих літературно-мистецьких об'єднаннях. Крім того був професором української мови в Берхтесгаденській гімназії й дійсним членом МУР-у. Але це все не могло його задовольнити. Шукав емоцій і сильних вражень і знайшов їх врешті в альпіністиці. Вибрав найтяжчі „тури”, найнебезпечніші стежки.

24. липня ц. р. зірвався зі скель гори Вапмана, що на ній вже перед тим був десять разів. Передчасна смерть спіткала тут його.

Критика оцінить його досягнення, але лиш ті, що його добре знають, відчувають належну втрату цієї чуттєвої, ніжної й кришталеву чесної людини, вірного свого народу, доброго товариша й чогось, що є найважливішим, але чого людською мовою неможливо віддати. Чар його особи лишається як найдорожчий спомин.

Марко Антонович

Неоправдана конфіскація

Відень. — Американський Високий комісар в Австрії генерал Д. Клейс подав союзовому Високому комісареві генералові Курасову гострий протест проти захоплення союзовими військами нафтоперегонного заводу в Лобау. Нафтоперегонний завод не є німецькою власністю, а є австрійською власністю і перебуває під англо-американською контролею. Англійський делегат жадав негайного виведення союзових військ з нафтоперегонного заводу в Лобау, а самий завод передати назад під австрійську адміністрацію. Шеф англійської делегації, в комісії чотирьох, для мирового договору з Ав-

стрією, з цього приводу склав гострий протест комісії, що його підтримали американські й французькі делегати. Французький представник заявив у Відні, що при будові Лобавського нафтоперегонного заводу використовувався також і французький матеріал. Австрійський уряд повідомляє, що союзовська влада сконфіскувала в останньому місяці в своїй зоні 28 інших великих підприємств, як ніби підприємств німецьких.

✱ До Москви прибула делегація болгарського національного зібрання (Собранія).

Праця і платні в ССРСР

В широкому світі ведеться пропаганда, мовляв, в ССРСР панує повна рівність між різними категоріями робітників і службовців. В дійсності це зовсім не так. „Універсум Пресс” в Цюриху стверджує, що ніде в світі нема такої різниці платень як в ССРСР. Союзовський робітник виробляє втричі або в п'ятеро менше ніж робітник американський. Щоб примусити робітників більше працювати, союзовська влада завела цілу систему різних платень і премій для робітників, але найбільші нагороди і платні дає керівникам підприємств — директорам, головним інженерам та головним бухгалтерам. Перед війною робітник заробляв у Сов. Союзі у рік пересічно коло 1.500 рублів, — „відповідальні робітники” (директори і т. д.) 24.000 до 36.000 рублів. Значить високі службовці в ССРСР дістають в двадцять разів більше проти простого робітника. В Америці, в країні найвищого капіталізму відношення платень є як 1 до 10. Союзовський уряд тому дає високі платні керівникам підприємств, щоб їх заохотити до піднесення продукції через більший натиск на робітників. Якщо фабрика дає більшу продукцію і більші доходи, то керівні службовці дістають з цих доходів нагороди. Ще й інші привілеї мають вищі службовці в ССРСР: автомобілі, вигідніші приміщення, право купувати за дешевші ціни в „закритих розподільниках” і т. ін. Союзовська бюрократія має привілей виховувати своїх дітей в високих школах. Хоч селянство в Сов. Союзі складає більшість населення, проте тільки 10% студентів в високих школах ССРСР походять із села.

Засіб для заохочування робітників до пильнішої праці — це система оплати: за підвищене досягнення в праці робітник одержує більшу платню („Стахановщина”). Але це підвищення платень для поодиноких робітників триває звичайно не довго. Дирекція фабрики після деякого часу накидає „стахановські норми” всім робітникам, але платень не підвищує. Колиш на початку большевицького панування в Росії, писав чеський президент Масарик, що союзовська революція прямує до здійснення рівності. Але дальший розвиток союзовського режиму показав, що большевицька партія замість рівності завела ще більшу нерівність ніж була в Росії перед тим. На місці шляхти і буржуазії стало „червоне дворянство”, „знатні люди Сов. Союзу” і всемогутнє Політбюро.

✱ Тактика примирення, практикована до цього часу після тегеранської та ялтинської угоди, заявив колишній посол США в Польщі Вліс Лейн, заохотила соювети провадити далі свій експансивний марш через Польщу, Угорщину і Балкани. Така тактика, заявив він, може заохотити Кремль продовжувати свій марш через Західню Європу до Атлантики. В одній із своїх статей він пише, що він пішов у відставку після перевертання вільних виборів у Польщі. На його думку, він має тепер право говорити і писати публічно про огидну міжнародну практику, яка привела польський народ до втрати свободи й незалежності.

Генерал Клей про емігрантів

На засіданні ради німецьких країв генерал Клей виступив в обороні ДП проти обвинувачень баварського міністра господарства д-р Цорна. Цорн заявив під час відкриття Мюнхенської експортної виставки, що ДП підтримують чорний ринок і не хочуть підпорядкуватися законам. У відповідь на це генерал Клей заявив: „Цей закид я вважаю неправиль-

ним. Ви знаєте обсяг чорного ринку так само добре як і я. Це зовсім нечесно і некорисно, коли німецький високий урядовець відкидає відповідальність німецького населення за чорну торгівлю, а замість того всю вину приписує виключно ДП-особам американської зони. Такими заявами ми ніколи не досягнемо толерантності і взаємного порозуміння”.

Український Вільний Університет

(У зв'язку з пресовою конференцією в справі У В У в Мюнхені)

Понад чверть століття стогне український народ в ярмі найжорстокішої неволі. Всі національні святощі знищені. Намагаючись назовні демонструвати позитивну національну політику, окупант толерирує українську мову, навіть запроваджує українське шкільництво, включно до високих шкіл. У вищих школах наука провадиться мовами українською і російською, з виразною перевагою останньої. Але духом це зовсім не українські школи. Справжнє україн. шкільництво збереглося тільки на еміграції. До цих шкіл належить і Український Вільний Університет, що святкує тепер 27 річницю свого існування. Повстав він в 1921 році в Празі заходами українських науковців, що в той час опинилися на еміграції, а фундатором його був президент Чехо-Словаччини Масарик. До протекторів університету належав також теперішній президент Бенеш. При університеті було два факультети: філософічний і правничий. Завданням цієї вищої школи було дати вищу освіту українській еміграційній молоді. При університеті було два товариства: історично-філологічне та правниче. Вони провадили також видавничу діяльність. Професори У В У брали активну участь у працях чеських та закордонних наукових осередків. Університет був повноправною вищою школою. Під час війни, як установа, що обслуговувала емігрантів, він утримувався, але по війні більшість професорів емігрувала на захід та віддалася під опіку американської влади. Тут Університет знову розпочав свою працю, бо потреба в цій школі ще більша, ніж за довоєнних часів.

На обох факультетах є 47 звичайних та надзвичайних професорів і 36 доцентів, викладачів та асистентів. Університет відвідує 347 студентів. При істор.-філолог. факультеті відкритий відділ білоруської (кривичької) філології на чолі з проф. Станкевичем І. Бібліотека Університету нараховує понад 4.000 томів. При Університеті розпочався вже третій тримісячний курс перекладачів англійської мови. У В У далі розвиває наукову і видавничу діяльність. Наукові праці професорів присвячені переважно сходові Європи, а передусім проблемам історії, економіки і матеріальної культури України. Вони дають багатий матеріал для чужинецьких політиків, економістів та вчених.

У Чехо-Словаччині У В У мав державну допомогу. Тепер в матеріальному відношенні він цілком залежить від платні за навчання (200 мр. місячно) та добровільних пожертв. У В У прагне знайти постійне місце для продовження діяльності. Найвідповіднішою для цього країною була б Канада. Там Університет знайшов би всі потрібні умови для свого розвитку, з великою користю як для нової, так і для старої, віддавна осілої там української еміграції. Українські вчені вірять, що по довгих роках національних та релігійних переслідувань вони знайдуть великодушний захист у цьому краю свободи, толеранції й гуманності.

Ол. С-ий.

✱ На літній сесії Святейшого Синоду в Москві ухвалено, що лєнінградський митрополит Григорій ще цього літа має відвідати США.

УКРАЇНСЬКЕ ЖИТТЯ

Організуємо переселенські кооперативні громади

Вже від довгого часу говориться у нас, головню на всіх пленумах Головної Української Переселенської Ради, про потребу організації переселенських кооперативних громад, однак практично в тому напрямі нічого досі не зроблено.

Між іншим на цю тему написав дуже гарну статтю інж. В. Потішко (див. „Господарсько-Кооперативне-Життя” ч. 1. 2) обґрунтовуючи потребу таких громад, і накреслив їх організаційну схему.

Завдання такої поселенської громади були б такі:

Підібрати належно членів до громади відповідно до завдань, які громада собі намітить; коли вона схоче провадити сільське господарство, тоді набиратиме більше селян-хліборобів, а коли схоче

осісти в промисловій районі то тоді набиратиме більше ремісників і робітників;

Перед від'їздом, поки ще є трохи часу, готувати фахівців, яких у громаді бракує, та доводити тих, що є, готуючись до намічених умов поселення;

Підготувати правне оформлення переселення чи поселення, тобто домовитися про те з належними установами, оформити документи своїх членів перед різними установами;

Підготувати акцію переселення, тобто здобути потрібні на переселення засоби, машини, устаткування тощо;

До часу переїзду з Німеччини організувати працю своїх членів так, щоб вони могли собі здобути відповідні кваліфікації;

Від Українського Допомогового Комітету в Аргентині

Подасмо за „Новинами” обіжник Українського Комітету в Аргентині. „Найважливішою тепер проблемою українського громадянства є проблема наших утікачів. Розв'язати її успішно — це значить врятувати й закріпити нашу національну вагу у міжнародному мірілі. Основні завдання сьогодні такі:

1. Мати країни для їх переселення. 2. Закупити землю для колонізації. 3. Знайти засоби переїзду до тих країн. 4. Створити переселенські установи праці для робітників. До цього часу лише дві американські країни згодні дати моральну, а почасти й матеріальну допомогу для скитальців. Це Парагвай та Аргентина.

Питання засобів перевезення до Аргентини Український Допомоговий Комітет не може розв'язати сам, а орієнтується на такі міжнародні фактори: 1. Міжнародний Червоний Хрест. 2. Міжурядовий комітет. 3. Англійський уряд. 4. Ватикан. Також можуть допомогти в цій справі родичі та знайомі утікачів та самі утікачі.

Перші три фактори могли б допомогти власними кораблями, Ватикан допоміг би як посередник, родичі та знайомі повинні сплатити переїзд своїх близьких. Також ті з утікачів, що мають досить грошей, мусять переїхати на власний кошт.

Аргентина та Парагвай, маючи величезні незаселені площі, дуже зацікавлені в імміграції, особливо хліборобів. Але, зважаючи на те, що наші утікачі на 90% є люди незабезпечені, не може бути й мови про індивідуальну еміграцію, а лише про масову, групову. Щоб зреалізувати цей пункт, треба: а) Розбудувати фонди на законтрактування землі; б) Створити кооперативну Спілку та її управу.

Створення посередницьких установ праці Аргентинський Допомоговий Комітет бере на себе і після прибуття сюди першого контингенту робітників розмістить їх на відповідних роботах. З трьох членів дієвої частини нашого комітету створена спеціальна комісія, завданням якої є перевірити моральну та націо-

нальну вартість українських утікачів ще перед їхнім прибуттям сюди, щоб не міг дістатися до Аргентини небажаний елемент. Всі охочі поселитися в Аргентині мусять обов'язково зголошуватися до своїх таборових та центральних комітетів. Індивідуальних зголошень до нашого комітету приймати не будемо, за винятком тих осіб, які мають в країні родичів чи знайомих. Всі списки (300—500 чол.) треба обов'язково друкувати на машинці латинкою. Місцева переселенська організація повинна перевірити, щоб одна особа не фігурувала в кількох списках. Треба складати списки хліборобів з підкресленням бажання осісти на землі. Такі списки центральні комітети надсилають до нас лише з тих країн, де є аргентинські консульства, а комітети Австрії і Німеччини затримують їх у себе, доки ми таких від них не забажаємо. (Надіслані до нас самочинно списки з Австрії і Німеччини не будуть розглядатися). Всі особи, внесені до списків, мають бути не старші 60 років, винятки можуть становити лише батьки. Комітети в Європі відповідають за те, щоб до списків не потрапили люди сумнівної моральності та національної якості.

Просимо всіх, а головню, наші організовані центри, взяти це під увагу, зрозуміти вірно зміст наших слів і всіляко сприяти нашій справі.

Управа УДК в Аргентині

ЕМІГРАЦІЯ ДП З НІМЕЧЧИНИ

Гайдельберг. (АП) Міжнародна організація ІРО повідомляє, що до кінця ще цього року третя частина ДП в американській зоні Німеччини зможе переселитися до інших країн. Франція прийме на працю в гірництві 50.000 ДП, Австрія 12 тис., Голландія згодилася прийняти 3.500 нежонатих чоловіків і 2.500 дівчат. Французьке Марокко прийме 10.000 робітників з родинами. Бельгія уже прийняла 15.000 ДП, і ще прийме 5.000 осіб. Бразилія, Канада, Аргентина та інші держави також висловили свою згоду прийняти ДП.

Добившись правного оформлення на виїзд, організувати переїзд громади на нове місце поселення;

На новому місці підписати угоди та організувати господарське, релігійне і культурне життя громади;

Допомагати кожному членові розбудувати і належно упорядкувати своє приватне господарство чи варстат праці;

Розбудувати суспільно-громадські та культурні заклади, підприємства і установи, зокрема церкву, школу, лікарню, дитячий садок, читальню, театр і т. д.;

Організувати, якщо буде дозволено місцевими законами, громадську адміністрацію: управу, суд, поліцію і т. д.

Організувати суспільну опіку над старими, сиротами і хворими.

Такі й подібні завдання мала б виконати переселенська кооперативна громада.

Тим часом вже виїхало кілька тисяч скитальців до Бельгії, декілька десятків тисяч до Англії, але ніхто не подумав про те, щоб тих людей перед від'їздом зорганізувати в переселенську кооперативну громаду, щоб на нові місця праці вони приїхали зорганізовані.

І сьогодні ще мабуть нема ні однієї такої зорганізованої громади ГУПР, ні одна таборова переселенська управа досі не прислала ще навіть проєкту на створення такої громади. Ми за традицією, „все маємо час”, а пізніше приходить каяття, коли нема вже „вороття”.

Справа переселенських кооперативних громад — справа дуже важлива і тому треба переселенським управам її зрушити з місця.

Центральна Переселенська Управа радить організацію таких переселенських кооперативних громад підготувати, але остаточно оформлювати їх ційно по затвердженні проєкту громади та її статуту Центральною Переселенською Управою. Треба ще мати на увазі, що членами переселенських кооперативних громад можуть бути тільки учасники переселенського фонду.

Організуючи різні фахові курси, переселенські кооперативні громади повинні використати вже існуючі по таборах школи, або варстати, та приватні підприємства, що діють на терені пропонованої переселенської кооперативної громади. Не можна допускати до творення ще окремих підприємств, які вже по таборах існують і можуть обслужити членів переселенських громад.

Тож не марнуймо часу й не відкладаймо на „завтра”, що можна зробити „сьогодні”, бо чим довше будемо міркувати і відкладати, тим менше часу залишиться нам до роботи.

А. К-р.

Цікавий концерт

9. серпня ц. р. в залі Міського театру в Бад Верісгофені відбувся великий концерт знайомих українських солістів опери Слободіної Ніни (драмат. сопран), Шишацької Олени (колоратур. сопран) та Кабанців Анатолія (лірич. тенор).

Барвіста та добірно підібрана програма концерту складалася з нар. українських пісень, творів українських композиторів, та кращих представників зах.-європейської музично-вокальної класики.

Бурхливими оплесками зустріли присутні артистку Ніну Слободіну. В першому відділі артистка виконала пісню „Плавай, плавай лебедоньку” — муз. Стеценка, „Забудь мене” — романс Б. Сарамати, а в третьому — твори П. Чайковського та „Молитву Тоски” з оп. „Тоска” — муз. Д. Пуччіні.

Краса і сила голосу, необмежені артистично — співочі можливості, великий темперамент виконання висувають п. Слободіну в перший шерг співаків світової оперової сцени.

Артист Анатолій Кабанців майстерно виконав, дуже технічно складну, арію Андрія з оп. „Тарас Бульба” — муз. М. Лисенка, романс „Тайна” — муз. Людкевича, пісню Левка з оп. „Майська ніч” — муз. М. Лисенка, а в третьому відділі арію та романси відомих європейських композиторів (Верді, Пуччіні та інш.) в італійській та німецькій мовах, за виконання яких присутні щиро нагородили артиста довготривалими оплесками.

Чітка дикція, приємний тембр голосу, експресія виконання та італійська школа — це основні риси творчої індивідуальності артиста А. Кабанців.

Артистка Олена Шишацька з високим мистецьким успіхом виконала свій репертуар композиторів М. Лисенка, Г. Ходкевича, Стеценка, Заремби, дві сцени — дуети з арт. А. Кабанцевим і арію Віолети з оп. „Травіата” — муз. Д. Верді.

Нижній голос, добра техніка та тонка інтерпретація складних вокальних композицій показали великий діапазон творчих можливостей артистки Олени Шишацької.

Завершено концерт дуєтом Галі та Левка з оп. „Майська Ніч” у виконанні п. п. Н. Слободіної і А. Кабанців.

Концерт супроводжувався артистичним акомпанюванням концертмайстра п. Ірени Решетилонич.

Із задоволенням відзначаємо, що це був високо-мистецький концерт справжніх майстрів української оперової сцени.

Роман Савченко, Микола Підлісний

★ Американська Головна Квартира повідомляє, що в серпні й вересні між ДП американської і англійської зони будуть розділені дари американського Червоного Хреста на суму 3 міль. доларів.

3 українського спорту

6 вересня в Мюнхені відбудуться красні змагання по плаванню.

12—13 вересня в Мюнхені відбудуться красні змагання по легко-атлетичі.

27—28 вересня в Регенсбурзі відбудуться красні змагання мужчин по волейболу (відбиванка).

4—5 жовтня відбудуться змагання мужчин і жінок по баскетболу кошківку 11 жовтня в Авісбурзі відбудуться легко-атлетичний п'ятизмаг.

3 міжнародного спорту

Відома румунська пара тенісистів Рук, та досмертно адіскваліфіковані Румунським тенісовим союзом за те, що вони після закінчення французьких тенісових змагань, не вернулися до Румунії, а поїхали до США на дальші турніри.

В Совегах тепер впроваджено золоті медалі за спортові заслуги. Ці заходи Советів є не перший крок підтигнення советських спортовців до міжнародних спортивно-аматорських змагань. Совеги правдоподібно будуть старатися про допущення їх до олімпійських ігор.

Найліпші Європейські легко-атлетичні осіти в 1947 році: 100 м.: Беклей, Англія 10,8. 200 м.: Беклей, Англія 21,2.

Ланцюговий мист на Дніпрі

НАШЕ ЖИТТЯ
UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE”

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖЕННИК

Адреса Редації та Адміністрації: Augsburg, Sprengel Str. 1 (Ecke Birkenfelder Str.). Адреса для листування і грошових переказів: Ukrainian Newspaper „Our Life” Augsburg, Postamt 3, Postfach

Редактор: Казимір Лісневський; П. Ковалевський

Видання: Відомості, Світова «Наше Життя» в Augsburg
Authorized by EUCOM No. Civil Affairs Division
14. July 1947 Authorization A. 9. 5087 SEC-AGO

Editor: Pawlo Kotowicz

Druck: Hans Holmann, Bad Wörishofen

